18 października: Święty Łukasz, Ewangelista

Tekst Ewangelii (*?k* 10,1-9): Następnie wyznaczył Pan jeszcze innych siedemdziesięciu dwóch i wysłał ich po dwóch przed sobą do każdego miasta i miejscowości, dokąd sam przyjść zamierzał. Powiedział też do nich: «Żniwo wprawdzie wielkie, ale robotników mało; proście więc Pana żniwa, żeby wyprawił robotników na swoje żniwo. Idźcie, oto was posyłam jak owce między wilki. Nie noście z sobą trzosa ani torby, ani sandałów; i nikogo w drodze nie pozdrawiajcie!

Gdy do jakiego domu wejdziecie, najpierw mówcie: Pokój temu domowi! Jeśli tam mieszka człowiek godny pokoju, wasz pokój spocznie na nim; jeśli nie, powróci do was. W tym samym domu zostańcie, jedząc i pijąc, co mają: bo zasługuje robotnik na swoją zapłatę. Nie przechodźcie z domu do domu. Jeśli do jakiego miasta wejdziecie i przyjmą was, jedzcie, co wam podadzą; uzdrawiajcie chorych, którzy tam są, i mówcie im: Przybliżyło się do was królestwo Boże.

«Przybli?y?o si? do was królestwo Bo?e»

Fray Lluc TORCAL Monje del Monasterio de Sta. Mª de Poblet
(Santa Maria de Poblet, Tarragona, Hiszpania)

Dzisiaj, w dniu Świętego Łukasza —Ewangelisty w cichości Chrystusa— Kościół głosi Ewangelię, która przedstawia główne cechy tego apostoła.

Apostołem jest przede wszystkim ten, który został powołany przez Pana i mianowany przez Niego, aby być wysłanym w Jego imię: to sam Jezus wzywa tego, któremu chce powierzyć konkretną misję! «wyznaczył Pan jeszcze innych siedemdziesięciu dwóch i wysłał ich po dwóch przed sobą do każdego miasta i miejscowości, dokąd sam przyjść zamierzał» (Łk 10,1).

Apostoł więc, będąc powołany przez Pana, jest również całkowicie zależny od Niego. «Nie noście z sobą trzosa ani torby, ani sandałów; i nikogo w drodze nie pozdrawiajcie!» (Łk 10,4). Ten zakaz Jezusa wskazuje, że mają zostawić w Jego rękach to, co jest najbardziej istotne dla życia: Pan, który przyodziewa lilie na polach i zapewnia pokarm ptakom, chce, aby Jego uczeń szukał przede wszystkim Królestwa Niebieskiego, a nie tego «co będziecie jedli i co będziecie pili, i nie bądźcie o to niespokojni! O to wszystko bowiem zabiegają narody świata, lecz Ojciec wasz wie, że tego potrzebujecie» (Łk 12,29-30).

Apostołem jest ponadto ten, kto przygotowuje drogę Panu głosząc Jego pokój, uzdrawiając chorych i pokazując w ten sposób nadejście Królestwa. Zadaniem apostoła jest zatem koncentracja na życiu Kościoła, ponieważ od niego zależy przyszłe przyjęcie Mistrza wśród ludzi.

Najlepsze świadectwo, jakie może nam dać świętowanie Ewangelisty, tego który opowiedział o Głoszeniu Dobrej Nowiny, jest uczynienie nas bardziej świadomymi ewangelicko-apostolskiego wymiaru naszego życia chrześcijańskiego.

My?li na dzisiejsz? Ewangeli?

- «Każdy kto kocha Boga uważa Ewangelię za napisaną dla siebie i otrzymaną w darze, by strzec tego cudownego klejnotu» (Święty Beda Czcigodny)

- «Święty Łukasz wprowadza nas w poznanie światła delikatnego, a zarazem przeszywającego, którym Słowo Boże rozjaśnia rzeczywistość i wydarzenia historii» (Święty Jan Paweł II)

- «Święty Łukasz przekazał nam trzy główne przypowieści o modlitwie: Pierwsza - o "natrętnym przyjacielu" (cf. Łk 11,5-13): Ojciec z nieba "da wszystko, czego potrzebuje", druga przypowieść - o "natrętnej wdowie" (cf. Łk 18,1-8): należy modlić się zawsze i niestrudzenie, z cierpliwością wiary. Trzecia przypowieść - o "faryzeuszu i celniku" (cf. Łk 18,9-14) - dotyczy pokory modlącego się serca (...)» (Katechizm Kościoła Katolickiego, nr 2613)